

XXXI TAVALINE PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine 5Mo 6:2-6)

Lugemine viiendast Moosese raamatust:

Neil päevil rääkis Mooses rahvale ja ütles: Kui sa kardad Issandat, oma Jumalat, ning täidad kogu oma eluaja kõiki tema seadusi ja käske, mis ma sulle kohuseks teen – sina, su poeg ja su pojapoeg –, siis elad sa kaua. Sellepärast pane tähele, Iisrael, kõike seda, mida Issand, meie Jumal, on sulle öelnud, et su käsi käiks hästi ning et saaksid äralugematult paljuku ja päriksid maa, mille Issand, sinu isade Jumal, on sulle tõotanud – maa, mis voolab piima ja mett.

Kuula, Iisrael! Issand, meie Jumal, on ainus Issand. Armasta Issandat, oma Jumalat, kõiges oma südamest, kõigest hingest ja kõigest jõust. Ja need sõnad, mis ma sulle täna kohuseks teen, jäägu sinu südamesse.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 18:2-3. 4.47. 51.50. R:2a)

R: Ma armastan Sind, Issand, mu tugevus.

Ma armastan Sind, Issand, mu tugevus.

Issand on mu kalju, minu kindlus ja mu päästja.

Mu Jumal on mu kalju, kus ma pelgupaika otsin,
mu kilp ja pääsemine, minu kõrge varjupaik.

R:

Kiidetud olgu Issand, nõnda ma hüüan.

Nii pääsen oma vaenlaste käest.

Elagu Issand! Mu kalju olgu kiidetud!

Ülistatud olgu Jumal, mu lunastaja!

R:

Sinu abi su kuningale on suur,

oma salvitule Taavetile ja tema järelpõlvele osutad sa heldust.

Seepärast tänan ma Sind rahvaste seas,

laulan ja mängin kiitust su nimele.

R:

(Teine lugemine He 7:23-28)

Lugemine kirjast heebrealastele:

Vennad, palju oli preestrid Vana Seaduse ajal, kuid surm ei lasknud neil jääda. Aga Jeesusel, kes jääb igavesti, on preestriseisus, mis jääb igavesti. Sellepärast suudab tema päästa need, kes tema kaudu Jumala juurde tulevad, sest ta elab igavesti ja kostab nende eest. Niisugune peabki ju meie ülempreester olema: püha, veatu, laitmatu, patustest eraldatud ja tõstetud üle taevaste. Tema ei tarvitse, nagu varasem ülempreester, tuua päevast päeva ohvreid omaenda pattude eest ja alles siis rahva pattude eest, sest iseenda ohvriks toomisega on ta seda juba kord teinud. Seadus paneb ülempreestriteks nõdrad inimesed, aga töötusesõna, mis anti hiljem kui seadus, paneb sellesse ametisse Poja, kes on täiuslik igavesti.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 14:23)

Halleluuja. Kes mind armastab, see elab minu sõna järgi ja minu Isa armastab teda. Halleluuja.

(Evangeelium Mk12:28b-34)

Lugemine püha Markuse evangeeliumist:

Sel ajal tuli Jeesuse juurde üks kirjatundja ja küsis temalt: "Milline käsk on kõikidest kõige esimene?" Jeesus vastas: "Esimene on see: Kuula, Iisrael – Issand, meie Jumal, on ainus Issand. Armasta Issandat, oma Jumalat, kõigest südamest, kõigest hingest, kogu mõistusega ja kõigest väest. Ja teine on see: Armasta oma ligimest nagu iseennast. Ning ei ole ühtki käsku neist suuremat."

Ja kirjatundja ütles talle: "Väga hea, õpetaja, seda oled sa õigesti öelnud, sest tema üksi on Issand ja teist ei ole, ning armastada teda kõigest südamest, kogu arusaamisega ja kõigest väest ning armastada oma ligimest nagu iseennast – see on palju enam kui põletusohvrid ja muud ohvrid."

Nähes, et ta oli arukalt vastanud, Jeesus kostis talle: "Sina ei ole kaugel Jumala riigist". Ja keegi ei julgenud temalt enam midagi küsida.

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armas kuulaja, missugune on esimene Jumala käsk? Ma mõtlen, see päris esimene käsk? Kuidas me piiblist loeme? Kas panite tähele, see kõlas nii: “Kuula Iisrael!...” – see tähendab, “Kuula, rahvas!”

Pean tunnistama, et ma pole ise seda käsku osanud sageli tähtsustada, ja märkan pahatihti tagantjärele, et kuulan teisi inimesi poole kõrvaga ja loen tekste diagonaalis. Kuid tõepoolest: selleks, et olulisest aru saada, tuleb ju sõnumit kõigepealt tähelepanelikult kuulata või mõttega lugeda.

Ilmselt on ikkagi suurel osal inimestest väga raske kuulates kuulda ja nähes näha, märgata kõiki üksikasju, millest nii mõnelgi on otsustav tähtsus kogu sõnumi jaoks. Igal juhul võime uskuda, et Jumala käsk ei alga ilma asjata sõnadega: “Kuula Iisrael!”

Hallo, kas te ikka kuulate mind veel? Kas te olete ikka veel seal?...

Me loeme patutunnistuse...

Jutus

Kuula Iisrael, Issand, meie Jumal, on ainus Issand. Seega kehtib armastuse käsk tingimusel, et inimene on seda tähelepanuga kuulanud, ja et Jumal on ainus Issand. See tähendab: armastus, millest Jeesus siin räägib, saab alguse Jumalast, esimesest ja viimsest, Loojast, kes ainsana saab anda inimese elule mõtte, mis jääb kestma ka pärast ihulikku surma.

Me oleme paraku harjunud nimetama armastuseks paljusid nähtuseid, mis jäävad sellest Jumala seatud tingimusest väga kaugemale. Muidugi, kellele ei meeldiks armastuse viljad: näha teise inimese silmades kiindumust ja heakskiitu, nautida olukorda, kus lähedaseks saanud inimesele võib julgesti selja keerata, teades, et ta on sinu poolt ega reeda sind kunagi, et ta suudab elada sinu vigadega, on kõiges abiks nii nõu kui jõuga. Kuid nagu öeldud, need on armastuse viljad, armastusel endal on aga ka teine pool: nimelt, et kiindumus ja heakskiit, ustavus, andeksandmine ja abi tuleb ära teenida. Heale tuleb vastata heaga, aususele aususega, mõistmisele mõistmisega.

Kuid ikka tuleb ette lahkarvamusi, mõtlematusesündinud väikesed valesid, mahavaikimisi ja kokkuleppemurdumisi. Ka tülid kuuluvad igapäevaellu, ja vahel on nende algpõhjuseks lihtsalt paha tuju, mis sunnib kaaslast kallal nokkima, ajusoppi kogunenud etteheiteid sõnadega välja ütleva. Ja siis algabki kusagilt see äravajumine, et me kuulates tegelikult ei kuula, keeldume jonnakalt reageerimast kriitikale isegi kui saame aru, et see tabab märki ja me oleksime tegelikult täiesti võimelised, end parandama... kuid siis me olemegi muutunud tuimaks, tahame rohkem saada kui anda.

Kuula, Iisrael, kuula, armas kuulaja: maine elu on vaid prooviaeg, ettevalmistus millekski suuremaks, ja kui me jätame hooletusse oma töö ja inimsuhted ning kaotame silmist tulevikuperspektiivi, kui me elame vaid käesolevale hetkele, siis ei saa sellest tulla midagi head. Kui me keskendume ainult meeldivale, siis saame juba selles maailmas tunda mitmesuguseid võõrutusnähtusid, kaotame tõelised sõbrad ja jääme üha rohkem üksi. Kuid kõige ebameeldivam moment ootab meid pärast surma, kohtumõistja ees, keda me ei võtnud tõsiselt, keda me ei kuulunud ega teadvustanud endale, et tema on meie saatuse Issand. Aamen.